

Komandi partur
Í komandi parti verður greitt
frá parti av tuberklasøguni.

Anna selv stod i Ledtogt med Huldrefolk og Troldpak, maaske med den onde Fjende selv, thi hun havde altid givet undvigende Svar paa de unge Karles Frieri og var maaske selv skyld i deres ynkkelige Skæbne. Til sidst var hun nær ved at tro sig skyldig, og dette gjorde hende næsten menneskesky.

Drongurin sum tordi

Saaledes stod Sagerne, da den for sin Forfarenhed i Trolddom paa Tid saa bekendte kongsbonde Rasmus Guttormsen fra Nordøre paa Bordø (en Sønnesøn af den navnkundige Fribytter Magnus Heinesen) en dag siger til sin Søn Joen: "Det er ikke skjult for mig, min Søn, at din Hu staar til Anna Joensdatter ved Sjøv. Hvad mener du, om vi farer derhen, og jeg bærer Bønneord for dig til Pigen? Trolden skal du ikke ræddes, ham skal jeg nok tage mig af". Dette var nu ret efter Joens Hoved, thi han og Anna havde truffet hinanden ved et bryllup i Gøte, og han havde danset ved hendes Side hele Natten. Siden den Tid kunde Joen ikke slaa den unge Pige af sine Tanker; thi hun havde ved afskeden set paa ham med et Blik, hvori al en opsparet Kærlighedstrangs Ild blussede ud i klar Flamme. Hun syntes ham ikke som andre Kvinder, han havde kendt. Derfor længtes Joen bestandig efter at træffe hende paany.

Fader og Søn gør sig altsaa færdige til Rejsen. Da de lægger til Land ved Bygden Lervig, siger Rasmus til Mændene i Baaden, at de skal skynde sig hjem, thi han venter ondt Vejr senere paa Dagen. Rasmus og Joen gaar nu over Lervigsfjeldet til Gøte, og derfra over Gøte-Ejde til Skaalefjorden. Fra Solmunde til Foden af Storefjæld fik de Skyds over Fjorden til Sjøv.

De var imidlertid ikke kommet ret langt fra Land, før ildevarslen Skyer begyndte at samle sig, og da de havde naaet landingspladsen ved Sjøv, siger Rasmus til Baadsmandskabet: "Skynd jer nu at fare hjemad, Folk, det snarest I kan ro, thi det bliver en Kvæld, som længe

vil mindes." Mændene stræber nu efter at komme over Fjorden, saa hurtigt som muligt, thi Himlen bliver sortere og sortere, mens Kastevindene farer ned fra Fjældene. Da Folkene med Nød er naaet i Land, staar Himmel og Hav i ét.

Trøllið fekk sín yvirmann

Men Rasmus og Sønnen gaar op til Husene og træder ind i Røgstuen, hvor de byder Guds Fred til Anna, hendes Moder og Husfolkene. Den unge Pige sendte Joen et meget talende Blik, hvori Kærligheden kæmpede med Frygten. Dog hjalp det i hendes Tanker mægtigt, at Rasmus selv var med. Han var jo stærk i Gand (Troldkyndighed) ligesom hans Fader Guttorm i Mule havde været det.

Imidlertid gaar Rasmus Guttormsen ind i Glasstuen og taler nogle ord med Annas Moder. Derpaa gaar han atter ind i Røgstuen, som nu var tom. Da laa Mørket tæt, og kun Ildstedet kaster et flakkende Skær hen over Lergulvet og Trævæggene. Rasmus gaar straks hen til Bænken ved Ildstedet, hvor Trolden sidder: "Naa, du sidder stadig og karter", siger han. "Her har jeg siddet, og her vil jeg blive siddende og karte", svarer Trolden. "Nej, nu skal du have kartet færdig min Ven!" siger Rasmus og træder nærmere. Da rejser Skikkelsen sig og begynder at vakle og snart lige som at tumle bagover. Rasmus gaar stadigt nærmere med Øjnene stift rettet mod den, og saaledes driver han den baglæns ud ad Røgstuedøren. Nogle af Folkene, som havde skjult sig i Nærheden havde hørt ham tale truende Ord til nogen udenfor Huset, men Ordene kunde de ikke høre for Stormens Tuden. Uvejret var nu paa sit højeste. Stormen hylede og sled i Tagets Grønsvær og fik Bræddevæggene til at knage, og Brændingen larmede mod Stranden, alt mens Tordenen rullede, saa Ruderne klirrede. De, der fra deres Baghold holdt Øje med Rasmus Guttormsen, saa, at han standsede foran den store Ringlandssteinur, og hans Skikkelse syntes at vokse, ja næsten at blive

Anna og Jógvan hittust í brúdeypíð í Gøtu. Tey kunnu hava sæst fyrstu ferð til vigsluna í teirri tá nýggju kirkjuni í Gøtu.

overmenneskelig høj. Pludselig ser de ham række den højre Arm i Vejret og udstede et Raab, som de vel næppe hørte som Lyd, men som de fornam som et Stød i Luften, der fik Blodet til at suse for deres Øren. Det var Trolden, som blev manet ned i Stenen. Derefter var det, som om Himmel og Jord stod i Brand, samtidigt med, at et forfærdeligt Tordenskrald som et Kanonskud rystede Jorden. Lynet havde slaaet ned i den store Sten, saa den kløvedes og sprang i flere Stykker. Nogle paastod senere, at Trolden da var flygtet over paa den anden Side af Skaalefjorden, hvor den have skjult sig i en Klippe. Der var endog Fiskere, der mente at have hørt den raabe og buldre, da de roede forbi.

Eydnuríkur endi á søguni

Efter dette bedredes Vejret noget, og Dagen endte i Fryd og Glæde med Ja-ord og Forlovelse.

I Løbet af Natten havde Uvejret raset ud, og

da den var svunden, stod Solen op i al sin Pragt og farvede Fjældtinderne rosenrøde, medens Strandskaden, Spoven og Hjejlen vaagnede op og lod deres Stemmer høre i Dal og ved Strand.

Da Rasmus Guttormsen og Sønnen anden Dagen derefter gik ad Stien over Gøte Ejde, spørger Joen Faderen: "Hvad skal man holde for at være den rette mening om den Trold, som i Aarevis har hjemsøgt min Fæstemø og hendes Moder? Af hvad Slags kan den have været?" "Der er mange Slags Troldtøj her i Verden", svarer Rasmus. "De som bor i Luften, Vandet og i Jorden skal du ikke frygte. Værre er de, som Mennesket selv har skabt. Men nu skal der ikke længer ske nogen Skade paa Sjøv; thi den Trold, sum lurede der, var et Menneskes onde Tanker, og den er nu splintret til Støv".

Om Joen Rasmussen og Anna Joensdatter melder Kirkebogen, at de blev viede i Sjøv Kirke den 10. Oktober 1734. De fik fire Sønner og to Døtre. [Hetta vóru tey, sum komu til]. Da den ældste Søn, der fik Navnet Joen efter Morfaderen, døde som Barn, blev det den næstældste, der var opkaldt sin Farfader, og altsaa hed Rasmus Joensen, der kom til at arve Fæstet af Kongsgaarden ved Sjøv. Da han desuden havde Odelsjord baade her og paa Norderøerne, var han en meget velholdende Mand, hvorfor han ogsaa mindedes af Efterslægten som Rige Rasmus eller Greven ved Sjøv.

Søga ella søgn

Nú er ikki greitt, hvussu nógv av hesi søgu er veruleiki. Henda frásøgnin er munandi meira ítøkilig enn søgnin hjá Dr. Jacobsen. Kanska hevur Heilskov funnið eina aðra keldu enn Jacobsen hevur havt. Hann kann hava fingið sína søgu nakað samstundis sum Dr. Jacobsen.

Trøll ella ikki, tað er ein beinrakin sannleiki, tá ið Rasmus sigur við sonin, at tey vanda-miklastu trøllini eru tey, sum menniskju sjálvi skapa.

Men grundarlagið fyri søguni er í lagi, tí tað er stór ætt frá Jógvan og Onnu.

Jógvan var 20 ára gamal, tá ið hann giftist við Onnu. Tey fingi 9 børn. Trý teirra doyðum sum smábørn. Kendast av teimum er Rasmus Joensen, kallaður "Ríki Rasmus" ella "Greivin við Sjógv", føddur í 1741.

Hann giftist við Susanne Johannesdatter av Heyggi í 1761, og tey fingi fyra børn.

Millum tey mongu, sum eru ættað frá Onnu og Jógvan eru Kass-systkini av Strondum. Tey eru børn hjá Súsannu og Bartal Kass. Á myndini eru: Aftara rað f.v. Johanna, Johan, Judith, Ernst, Hans Jacob og Anna Bertha. Fremra rað: Sólborg, Jákup, Nicolina og Hilmar